

равна поляна. Завѣтъ е, оставаме прикрити задъ единъ хълмъ. Тукъ ще бжде нашиятъ бивакъ. Но по заповѣдь на дружинния командиръ, дружината се събира въ плътно каре. Предъ фронта излиза самъ той — майорътъ. Върху хубавия, червенъ конь, познатъ и любимецъ на всички, сега по-пъргавъ и грациозенъ, дружинниятъ командиръ имаше тоя тържественъ и гордъ видъ, който вземаше всѣкога, когато трѣбваше да съобщи нѣщо важно. Той преминава и се връща нѣколко пжти, мълчаливъ, слабо усмихнатъ, чака най-пълната тишина, чака върха на общото любопитство. После той спира и заговорва. Гръмливъ, отсѣченъ гласъ, изпълненъ съ гордостъ и тържество. Една кжса речъ, една възторжена химна на първата голѣма победа. И въ гласа, трепещъ твърдо и рѣзко, и въ тия смѣли и широки жестове, които той умѣеше да прави, — избиваше скритиятъ душевенъ пламъкъ, който придаваше мжжествена прелестъ на цѣлата му фигура. Последни, гръмки думи, които падатъ като разтопени оловени капки. Той млѣква — високо и гордо само ржката остава вдигната и сочи нататкъ — къмъ Лозенградъ. Душитѣ трепватъ, сърдцата по-често биятъ. Една минута дълбоко мълчание и после — ура. Широко и радостно ура, което като буйна вълна се издига и пълни дрезгавинитѣ на тихата вечерь.